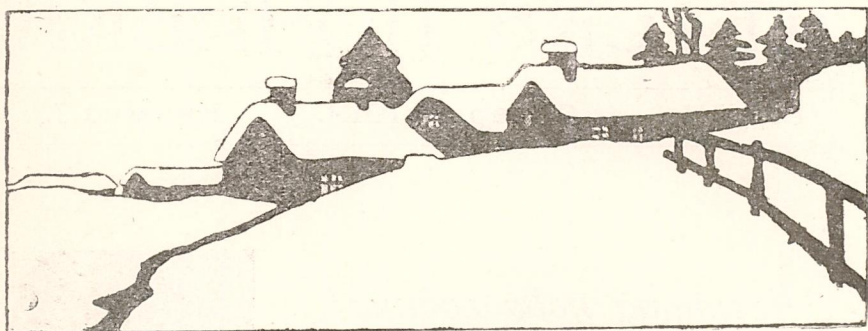

Слънцето и зимата.

ПРИКАЗКА

I.

Слънцето било станало голѣмъ мързеливецъ. То ставало късно, по-късно отъ дѣцата, и тѣ трѣбвало въ тъмно да отиватъ на училище.

Отъ когато зимата се била поселила на земята, никакъ не му се харесвало на нея.

Единъ пѣтъ слънцето станало, измило се бързо и се срѣсало, и пожелало да иде на рѣката, да се огледа, да види, дали лжчиститѣ му коси сж гладки.

Ала какво чудо? Зимата била покрила рѣката съ твърда ледена покривка и се надсмивала на слънцето, че не могло да се огледва.

Опитало се слънцето съ нагриване да пробие дупка на леда. ала това била тежка работа. Ледътъ се само размокрялъ и билъ тѣй студень, че то едва ли не замръзнало.

Слънцето още не било свършило нищо, — ето че дошълъ мѣсецътъ и казалъ:

— „Мило слънчице, врѣме е вече за спане! Мойтѣ небесни дѣчица искатъ малко да се поразходятъ по небето и, ако ти свѣтишъ тѣй свѣтло, тѣ затварятъ очичкитѣ си“.